

במדינה

הכנסת

הח"כ עובד על קיבתו

אם לא ימצא מפעיל

למיון הנכנסת, יצטרפו

הח"כים להביא שקיות מהבית

המוסד החשוב ביותר בכנסת ישראל הוא מיון חברי הכנסת. אחוז הישיבה של חברי הכנסת השונים במיון, עולה עשרות מונים על אחוז ישיבתם באולם המליאה ובחדרי-הוועד. מיון חברי הכנסת הפך מועדון אקסלוסיבי של חברים שרים, חברי-כנסת, עוזרי השרים, עיי-תונאים ופקידים בכירים. מעין מקום-מפגש גש שבועי, שבו נופלות מחיצות המחלוקות הפוליטיות ובו אפשר לראות שני חברי-כנסת שחירפו וגידפו זה את זה כמה דקות קודם-לכן, לעיני מצלמות הרטובות בתוך אולם המליאה, כשהם שורקים קפה או סנדלים צהריים ליד אותו שולחן חברים מלודות.

עם תחילת מושב ההורף, עבוד שלושה חודשים, צפוי חיסולו של מוסד נכבד זה. מי שהפעיל משך שנים רבות את המיון, אשר הוברט, שהפך מוסד חשוב אפי-לו יותר מתבריי-הכנסת עצמם. אינו רוצה להמשיך להפעיל את מיון הכנסת. לדיבריו הוברט: "אני לא מרויח עכשיו כמי שטלויזיה בתוך אולם המליאה, כשהם שורקים קפה או סנדלים צהריים ליד אותו שולחן חברים מלודות."

מי צריך צרות? ב-15 בחודש זה ייפתח מיכרו שפירסם קצין-הכנסת, לגבי הפעלת המיון החדש. הוברט לא ניגש שוב למיכרו, ובנתיים לא ניגש אליו גם כל בעל מוסדות אחר. ברבע האחרון נקרא לכנסת ישראל רונפלד, אביו של צלם-הטלוויזיה אריה רונפלד, שהיה הרמסידן של הכנסת לפני הוברט. עוד בי-בניין הכנסת הישן שבבית פרנץ, רונפלד פלד התבקש להגיש את מועמדותו למיכרו, אך השיב: "בשום פנים אופו לא! בשביל מה אני צריך את הצרות האלה. אם לא ימצא בעתיד הקרוב משהו ש יהיה מוכן להפעיל את מיון הכנסת, לא תהיה ברירה אלא שחברי הכנסת ילמדו מנהגיהם של השרים לנדא וח"כ שלמה גרוס, הנזהים להיכנס איתם, גם היום. קפה בתרמוס וסירי אוכל מהבית."

קיבוצים

הפצי' בה - לא בו

אהבת נשים מפעירה

קיבוץ, שחבריו מגיבים

כשמרנים לכל דבר.

לפעמים היתה עוונת הכל ובורחת. איש לא ידע מה עשתה והיכן היתה. היתה חוזרת עם תיק שמוט על כתפה ובידה חבילה ארוזה - ספרים בוודאי. כולם שתקו..."

קטע זה, מתוך רשימה קצרה בת 350 מילים, שהוכתרה בשם "הבקשה", התי-פרסם בתחילת החודש בבקבוץ, השבועון הפנימי של הקיבוץ המאוחד. הוא נכתב על-ידי תרו, חברת קיבוץ הפצי'בה, של-מרגלות הגילבו. גיבורת הרשימה: קיי-בוצניקית צעירה, מזורה ותימהונית.

עוד קווים, לתיאור דמות הגיבורה על-פיה השם, הוסיפה תרו בתמשך הרשימה: "היא פוסעת על קצה המדרכה לבדה, לבושה מכוני גינס מרופטים וחולצת טריקו רפוייה. לא אומר דבר, לא מרימה ראש, תמיד חושבת, מהררת. להגלו לומר עליה שהיא לא אדם, אולי היא גוף מרחף שנפלט מהעולם החיצון. מבטיה משתהים בתמימות ואינם אומרים דבר. רגילה לעי-שות מה שלא עושים אחרים, כאילו לא היתה."

"תמיד יש התחלה." תגובת חברי הקיבוץ, למראה חברתם התימהונית, נעה בין שתיקה לבין גיחוך. היו שמארו כי היא "נערה מיסכנה". אחרים הביעו תיקי-וזה כי "עוד שנה-שנתיים תתברר ותהיה כמו כולם". אך משעברו חמש שנים, והי-נערה התימהונית הפכה אשה תימהונית.

היות וחשדות-שווא מאפיינים מצב פסי-כזו זה.

בביקורו האחרון אצל סטאלין, בשנת 1948, נדהם דויליאס למראה הסימנים הברורים של הסגירות. הצלילות המחד-שבתית נעלמה וסטאלין היה חשדן והת-רעם על כל איי-הסכמה עמו. דויליאס הופ-תע לגלות, שדיונים חשובים בנייני מדי-נה הופרעו בצורה שלא ניתן להסבירה, בסיבובים אינסופיים של שתייה ואכילה.

היה עוד טיזור אחרון אחד לפני הסוף, שנחשב בעיני האנשים הנפתחים בקרמלין, וה-קרבניולוגים של המערב, כאות מבר-שר-רעות של סיבוב גדול נוסף של פחד, חשד ורצה. ב-3 בפברואר 1953 הואשמו תשעה פרופסורים לרפואה, כולם בעלי קשרים מיקצועיים עם אנשי הקרמלין, בכך שהיו למעשה סוכנים של מעצמות זרות וקשרו קשר לרצוח מנהיגי מפלגה ומנהיגים צבאיים ברית-המעצמות.

מישפסם של התשעה זכה לתהודה בי-לאומית וכונה בשם "מישפס הרופאים". חוסר אמון באחרים וחשדנות מתמדת הם תופעות מוכרות במישורים אוטוקרא-טיים; הם מהותיים לצורך התגוננות-עצי-מית. אבל גורמים אחרים הם שהולידו את הפחד והחשדנות ששלטו בסטאלין בשור-תיו האחרונות. עודף אלכטהל והשינויים הטבעיים של הסתיידות עורקים, הכרוכים בזקנה, מובילים להשדוח-השווא המגיעים למצב פתולוגי. האפשרות שמצבו הנפשי של סטאלין החשפע על-ידי השינויים ה-פסיכולוגיים הכרוכים במחלת המיקסודמה חייבת אף היא להילקח בחשבון.

המנהיגים

שהלכו בשנתם

ה'ודשים אחרו, "קשר הרופאים" נקראה בתו של סטאלין למיסת-הול-י. אחרי ששטף-דם גרם לשיחוק כל החלק הימני של גופו והחרינו חסר-יכולת לדבר. צוות חזש של רופאים עשה מעט ככל שאפשר הנסיבות, שיכלו לסכן את מע-מדם ואף את חייהם של אנשי. מאמציהם היו לשוא. ואחרי שבץ נוסף מת סטאלין ב-5 במארס 1953; לא לפני שהסחיד את הסובבים אתו, כשהתעורר מתרדמה עמרי-קה, נעץ בהם את מבטו, תוך הרמת ידו השמאלית בתנועה מאיימת.

הטיפול הרפואי שקיבל סטאלין משקף את הפיגור והמודרניזציה, את הפרימיטי-ויות והתיכום המאפיינים עדיין את אורח החיים הרוסי. חדר-החולים שלו היה גדוש ברופאים וטכנאים, שערכו לו בדיקות אלקטרוקרדיוגרם וצילומי רנטגן של החזה, למרת שאיש מהם לא יכול היה להפעיל את מכשיר ההנשמה המלאכותי; ובתוך-בין אביורי הציוד הרפואי המשוכלל ש-הובא אל החדר, יכול היה אחד הרופאים - כנראה מהזר הישן - להצמיד על-י-קת לראשו ולצווארו של סטאלין.

בעיני מבקריהם ממדינות המזקרתיה גראים הדיקטטורים כקריקטורת גורטס-קית. אבל אין ספק שהמבקרים מהציר ברלין-רומא מצאו הרבה מהוריות אצל מדינאי המדינות המזקרותיות. אם נזנה את ההיבטים הרפואיים, נוכל לגלות כמה אי-יונים משותפים בהיסטוריה האישית של מנהיגים משתי שיטות המישטר המגור-גדות.

גם רחוחלט וגם היטלר נהגו ללכת בי-שנתם. אתאתורכ הגורד כשתיין מופלג, אך גם צ'יצ'יל וגם סטאלין לא התנורו מאלכהחול, כפי שנהגו היטלר ומוסוליני. בדומה לצ'יצ'יל, נברה חינוניתו של היט-לר בשעות הערב והמנוולוגים שלו הורשעו באוביני אורחיו עד לשעות הקטנות של הלילה.

שחקנים מיקצועיים הם הראשונים להור-דוח. שאין אלה הדברים שאדם אומר או הצורה שהוא אומר אותם הוכבישה את קהל השומעים. מה שקובע הוא האדם המשמיע את התבנים. ההומור של צ'יצ'יל היה מגורש. הרבה מהחידודים של רון-ולט היו ברמה של תלמיד בית-ספר, ולא היו מעלים אפילו חיוך אילו הורשעו על-ידי אחרים. היטלר, לעומת זאת, היה בעל חזש המגור מהותכם יותר.

לרוב המנהיגים יש ניצטוי הומור, אלא שתופעה אנטישית מעין זו אל לה להסתיר את הצדדים האפלים יותר של אופיים והת-תגונותם. בדיחותיו של איש-מעלה נראות תמיד משעשעות באופן יוצא מהכלל; ב-איתה מידה של הגומה לצלילת תכוונותיו הרעות וועפר להשפיץ בצורה חסרת פרז-פורציה. ההתרענות יכולה להיות ספונטא-נית או מתוכננת. ראציונאלית או בלתי-ראציונאלית - אבל תמיד היא בבחינת נשק, שהמנהיג אינו מתעלם ממנו.

הגורד האלינס, מי שכיהן כשר-החויץ ה-בריטי בווינגטון בימי מלחמת העולם ה-שניה, זכה להערכה כללית כאדם ישר ו-מכובד. האצילות השלוות של מזגו לא עוררו כל מקום חשד שהוא נולד ללא יד שמאל.

במהלך מלחמת העולם השניה ערך סטאלין את ועידת יאלטה, אליה הזמין את מנהיגי מדינאי מעצמות המערב. אלה חלקו כבוד הערצה לעיליתו, לתפישתו-יצאת-הדופן בנושאים צבאיים, טכניים ו-פוליטיים, ולכשרו המיקאם שלו על חי-אדם ועל גורל אומות פוזות חזקות.

הוא נהג באורחו כאילו היה תלמידים בארוחת-יפוחים. אילץ אותם לשנות אי-נוסף של כוסיחה "להיים", למרת שאחוז האלכהחול בנוול הצבעוני שבו מלאו את כוסיחיו שלו לא נבדק מעולם. כתוצאה מכך היה צורך לשאת כמה מאורחיו ה-כבדים באותה סעודה חגיגית מעם השול-חן - אבל השעות הרכות. הדיונים ה-

סטארין
מיסטריג'יל ודוקטוריהיד

ליליים וסערות הזלילה לא השפיעו כלל על עירונתו וצלילותו של סטאלין. ארגנם נפוצו שמועות על "בעיית לב" שפקדו את סטאלין, אולם את אלה נוטים לייחס לתירוף-שורר-הערצה שהעניק ל-סטאלין סיבה טובה להימנע מטיפול מ-יציאה אל מחוץ לגבולות ברית-המעצמות, וכך אילץ את צ'יצ'יל ורווחלט, שגם להם היו "בעיית לב", להתיש את עצמם ב-שעות מסוכנים ומעייפים בדרך אליו.

כתמים אדומים

בלחי סטאלין

צ'יצ'יל ורווחלט היו, ככל הנראה, כה מבולבלים מסטאלין והמופעות מיסטריג'יל-ודוקטוריהיד שלו, עד שלא הותירו אחריהם כל תמונה משכנעת מ-החששות ממנו. תפקיד זה נפל בחלקו של מלחבאן דויליאס, שליחו של המרשל טיטו, שהצליח לשרטט תמונה מאלפת של סטאלין הלעקוב אחר השקיעה הפיסית והנפשיה שלו במהלך שלושת ביקוריו בברז'מ בשנים 1944, 1945 ו-1948.

אחרים ציינו בהתרשמויותיהם את גופו המגושם של סטאלין ואת ידו השמאלית הקצה והקשוחה, אבל דויליאס צייר ביד-אמן את פניו וכפה על קוראיו להדיין לעצמם המות של בשר ודם, חקה יותר מאשר התמונת של שדור-לבן.

כתב דויליאס: "היתה לי כרס גדולה למדי ושעור היה דליל, למרת שקרפמו לא היתה קרחת לגמרי. פנוי היו לבנות, עם לחיים אדומות... אפילו השפם שלו לא היה שבה ומוצק."

דויליאס הניח שהייתה ממושכת בחד-רים שחוממו מדי והוארו באור מלאכותי. אניקה לסטאלין את מה שכונה "מראה הקרמלין". פקיד בריטי ציין שצבע פניו של סטאלין היה בעל גוון ירקרק ולא אפרו, כפי שציפה לראות. אף על פי כן גוון זהבהב של עור הפנים עם כתמים אדומים בלחיים - בהתאם לתיאורו של דויליאס - יוצרים את מראה "תוהו-השדה בקצפת", שאותו ניתן למצוא באנשים הלוקים במחלה של בלוטת-המגן המכונה מיקסודמה. השינויים הנפשיים שגורמת מחלה זו תלוים באישיות, הם יכולים להוביל גם למצב המוכר בשם "שיגעון מיקסודמי".

(המשך מעמוד 21)
הותיר רושם רב על מבקרו, היתה האיכות של עיניו. מבטו היה מאלץ ואפילו היפ-נוטי. הגנרלים שעבדו במחיצתו חולקו בדיווחיהם. עבוד שאחד מהם הגדיר את מבטו "מיימי וחלשש", התייחס אחר אל עיניו כגנדולות, כחולות וממימות, אולי בגלל השימוש המתמיד בסמיי-המיקי". דולוארד דאלאדייה, ראש-משלת צר-פת בין השנים 1937-1940, מספק תיאור חי בעל אופי קליני. היתה לו הזדמנות לבחון את היטלר מקרוב בעת ועידת מינכן ב-1938 והוא מתאר: "בעיניו הכחולות העצומות היה מבט מזור וקשה ובעת ה-ברכות הקצרות שהושמעו הן הרפנו ולפתע כלפי מעלה."

תיבת התרופות

של צ'יצ'יל

ה'תיאור הראשון של המחלה ה-הינה: מלונה בלשון פופולארית, "מחלת הישנה" (אנצפליטיס לתרגינה, בלשון רפוי-אית) פרסם לראשונה בידי פון אקנומו, בשנת 1917. באותה תקופה ראשינה ה-מחלה בחמרתה ובמחידת התפשטותה, אולם במרצת השנים השתנתה תמונה זו. הסימפטמים המוקדמים החרפיים של ה-מחלה הם ושקטים יותר או שאין הם מופי-עים כלל. ההשפעות הנזכרות של המחלה מופיעות רק אחרי תקופת הביון ממושכת של 20 או 30 שנה. בעבר הרפואי של היטלר יש הרבה מן הסתום, אבל העובדה שבמלחמת העולם הראשונה הוא חושף לנו מרעיל בחזית המערבית - שאחת התוצאות שלו היא עיוורון היסטרי -

התקבלה כמוכחת. ובמלחמת העולם הראשונה היו בתי-החולים מלאים בקרבנות של התקפות-גז וזיהום גילויים הסותרו כתוצאה מ-השפעת האדים המרעילים. ליקוי הראייה של היטלר יכול היה להתפתח כתוצאה מהתקפה בלתי-מאובנת של וירוס "מח-לתהשנה" באותה תקופה. שהמשיך להס-תת במערכת העצבים המרכזית שלו וגרם, כעבור 20 שנה ויותר, לגיון השכלי, להפ-רעת המוטוריות הצורה המוחרת של עיניו, רופאיו של היטלר החלו להית מודאגים ממצב בריאותו ב-1937. הם נשדו כי לקה בעגבת ושל מערכת העצבים. אך היתה זו בדיוק התקופה שבה ניתן היה לצפות להופעת התוצאת הנראות-לעין של "מח-לת הישנה" העיוורון ההיסטרי בהם נפגע הרפאו של היטלר, הפרופסור תיאודור מורל, זכה לביקורת קשה מפי היסטוריונים בלתי-מומחים הוגדר בידי כמה מהם כ-נוכל. נכון שהוא השתמש במחסן שלם ושל תרופות שגלוקו דרך הפה או באמצעות וריקות. הניסיון המעשי מלמד את הרופא שלא ניתן למנוע מהחלה העלוב ביותר את בקוב התרופות המוטוריות, וכי גם סאציינטים מרמה חברתית ואינטלקטואלית נבנתה יותר אינם מסתפקים רק בהסכרים הגייניים. שנים קודם לכן הפך ראש מור-שלת בריטניה, לוד ג'ורג', לחסיד ה"תור-מונים הוויטמינים שמורל חשם להיטלר. וינסטון צ'יצ'יל - למרת שוכה ביעוץ רפואי מהותכם יותר - נשא עמו תיבת תרופות גדושה בגלולות, מישות ושקיי-מרפא שונים.

כוסית של
נוזל צבעוני
ול וסיה וימאריווני הויטנאשווילי נולד בשנת 1879. הושתמש בכינוי סטאלין כאשר היה מרחב בפעילות מחי-תרנית נגד מישטר הצאר הרוסי. כדי להצניח את שמו הוא השאילו לערים, רחובות ומפעלי פשייה. למרת המופר-לארית שבת זכה ברחבי העולם הרושפי, בימי מלחמת העולם השניה, משמש שמו כיום כשם נידרך לעריצות, שלטון-אימים ודיכוי.